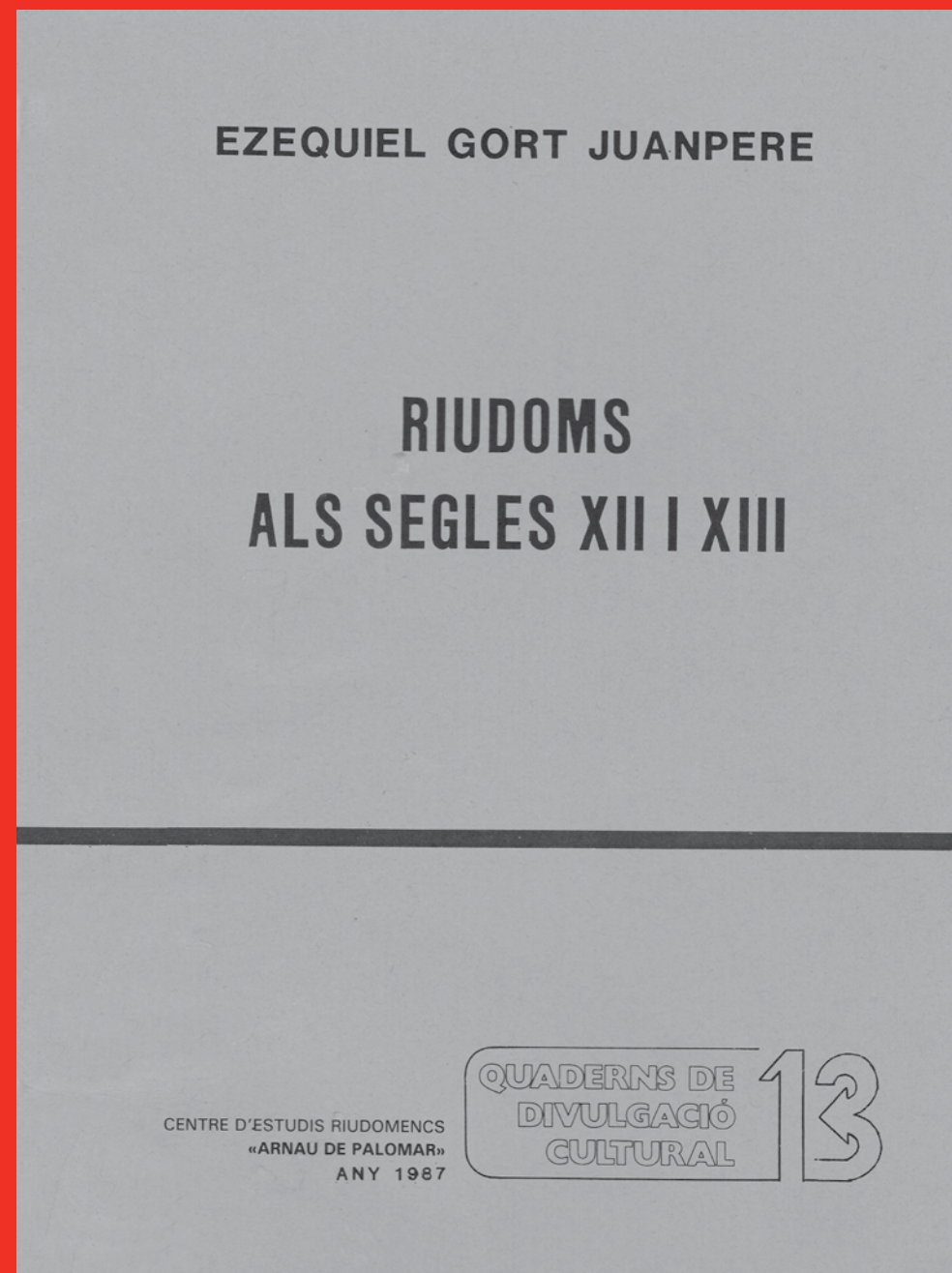

D'important aportació al coneixement de la història de Riudoms va ser considerada la publicació del llibre *Riudoms als segles XII i XIII*, d'Ezequiel Gort Juanpere l'any 1987 dins la col·lecció Quaderns de Divulgació Cultural, número 13. I d'això, aviat en farà trenta anys. Sens dubte va ser una de les primeres contribucions del CERAP a la recerca dels elements que van conformant el coneixement del passat del nostre poble. Una aportació crucial a la qual després se n'hi han afegit d'altres, més recents, elaborades i completes.

Els segles XII i XIII van constituir l'origen del nucli poblacional de Riudoms i del terme annex. Un territori nascut de la donació del príncep Robert el 17 de juny del 1150 al cavaller Guerau de Pere en primera instància, seguida de la segona i definitiva donació el 25 de gener del 1151 en què el mateix Robert donava «el lloc nomenat Riudoms a Amau de Palomar», el qual es va convertir així en el primer castell de Riudoms i a qui els riudomencs reconeixem com el nostre ancestre més assenyalat.

Des d'aquesta petita secció ens agrada recuperar la memòria cultural del CERAP i contribuir a la divulgació d'una tasca intensa, abnegada i brillant dels nostres socis a favor de la cultura de Riudoms. Per això, ara, en ocasió de la publicació de l'article «Dels castells a les viles: l'ocupació i la colonització feudal del Camp de Tarragona (segles XI-XIII)» d'Antoni Virgili i Montserrat Rovira, hem volgut recordar aquell Quadern d'Ezequiel Gort. »

Riudoms als segles XII i XIII. Quadern de Divulgació Cultural número 13.

A ull nu

Maria Eugènia Perea Virgili, directora de «Lo Floc»

En els temps que corren, no és difícil sortir a sopar en un restaurant i trobar-se a les taules del voltant parelles que en lloc de parlar es passen l'àpat absorts cadascú en el seu telèfon mòbil –¿i intel·ligent? I és una mica menys probable, però no impossible, coincidir amb gent que explica que han fet venir un instal·lador per fer arribar el cable del satèl·lit –no sé ben bé si és aquesta la nomenclatura correcta– en receptors diferents de la casa, de manera que l'home, posem per cas, pugui estar veient una pel·lícula mentre alhora la dona segueix enfebrada aquella sèrie de tant d'èxit als Estats Units.

Aquestes escenes explicades com a anècdotes i de manera aïllada poden arribar a fer gràcia i ser objecte de comentaris divertits, però analitzades amb més profunditat poden representar un problema social greu. És ara, a l'era de tuits i guàtsaps, quan més informats estem?

Aquesta comunicació –si em permeteu de dir-ho així– va lligada a un individualisme creixent que pot menar a un aïllament i un egoisme de conseqüències nefastes per a l'individu i per a la societat. Alguns estudis ja apunten a problemes de dependència, concentració, depressions, falta d'amor propi, fòbies diverses, disminució de capacitats per afrontar la realitat... Una falta de contacte entre iguals que també pot dificultar les relacions interpersonals i implicar un afebliment de l'altruisme i del voluntariat. Quin pot ser l'esdevenir d'un país sense néts que cuidin els avis igual com un dia fou a la inversa, sense

terrasses de bars amb amics que queden per explicar-se la vida cara a cara, sense joves que juguen i ensenyen el que saben a nens i nenes sense demanar a canvi altra cosa que no sigui la satisfacció de veure'ls aprendre? Quin pot ser el futur d'una societat sempre enfeinada, sempre estressada, sempre de bòlit? Ara que ve l'estiu –i que la fam no fa vacances, com diu l'eslògan d'una coneguda fundació

«Els col·laboradors –fixos o esporàdics– de la primera i els socis de la segona actuen com a motors de producció de coneixement i d'activitat, els autèntics protagonistes d'una societat civil forta, enriquida i culturalment potent»

benèfica– podem aprofitar per pensar una mica en els altres...

Per sort, a Catalunya comptem amb una llarga tradició en l'associacionisme, un entramat molt ben teixit per una munió de voluntaris que treballen per amor a l'art. Aquesta nostra revista i l'entitat que la sosté en són dos bons exemples. Els col·laboradors –fixos o

esporàdics– de la primera i els socis de la segona actuen com a motors de producció de coneixement i d'activitat, els autèntics protagonistes d'una societat civil forta, enriquida i culturalment potent. En el cas del CERAP són els seus assidus els que configuren el perfil de l'entitat, sempre canviant, amb seccions que es creen, altres que s'aturen temporalment, amb iniciatives que prosperen, altres que modifiquen el format, algunes que fracassen...

Aquest trimestre, per exemple, hem d'aplaudir la Jornada d'estudi sobre Enric Massó, organitzada des del rigor i la professionalitat de l'amic Miquel·Lluís Muntané. També a *Lo Floc* aquest trimestre estem d'enhonorabona perquè neix una secció nova, Meteodoms, per iniciativa de David Aguadé, soci, responsable de l'article d'ornitologia des del 2008 i membre del Consell editorial. Es tracta d'una secció de meteorologia que vol esdevenir un quelcom més que una mera aportació de dades sense processar; pretén ser un text atractiu per a qualsevol lector dels Països Catalans, aficionats com som de mena a mirar el cel, i, és clar, amb un punt extra d'interès per al lector riudomenc.

Que l'estiu que ara comença ens faci més receptius a les necessitats dels altres i que sapiguem mirar-nos a ull nu, sense el filtre de cap pantalla, la realitat que ens envolta. Que el sol d'estiu faci madurar més projectes altruistes sorgits dels socis i que tinguem sempre al darrere sòlids referents com el d'aquell *redoltí* l'obra del qual caldria reeditar. »